

DUNÅS' ALLEHANDA

19:e årgången, inför julen 2018

Organ för dunåsen i Norra Ängby (mest Finn), Hedebyvägen 5, 168 55 Bromma, 070-4293812 (Finn), 070-7163375 (Tove). Vi känner oss också hemma på "Hultrumshöjden" (soldattorpet Visphemmet i Stora Hultrum, Gränna, finns på hitta.se ifall ni vill kolla dess läge).

finndunas@hotmail.com, tove.tidholm@kristofferskolan.se

Obs! Det här kan vara näst sista utgåvan. År 2019 blir det 20:e årgången, vilket kanske kan räcka? I år låter vi eventuella åldrar på oss vara lite hemliga.

Denna frukt vid namn Signe Tillisch var långt ifrån ensam på Hedebyvägen 5 i år. Tove var primus motor vad gällde att se till så att de flesta hamnade, eller kommer att hamna, i människors magar.

Tove "pommus och prunus motor"

På Hedebyvägen finns tre tämligen välväxta fruktträd, och i alla tre dignade det mer än vanligt i år. Framför allt Tove såg till att inte en enda frukt förfors. Kollegor, grannar, förskoleklasser, vänner, avlägset bekanta – alla fick plommon eller äpplen i mer eller mindre förädlad form. Den som planerat trädgården har vist nog valt träd som ger frukt som mognar successivt. Först ut är Victoria i sena augusti. Signe Tillisch tar vid i september och i oktober och november är det tid för Cox Pomona. En del frukt blev stött och dålig, men det var inte mer än ett

halvt ton som Finn körde till biogastillverkning (Stockholms stads förträffliga insamling vid Bromma ÅVC), resten blev, eller kommer att bli, människoföda.

Fast i fransk olivodling

I år kom vi lyckligen iväg till södra Frankrike och hade härliga dagar i trakten av Limoux. Hilda återsåg yoga-läraren Sophie, som även Tove och Finn längtat efter att få träffa igen. Vi hyrde en alldeles nyrenoverad lägenhet, i ett lantligt hus vid en olivodling. En förmiddag försvann elen. När kaffesuget blev för stort ville vi ta hyrbilen till närmsta café (två kilometer skulle ha varit en hälsovådlig promenad i hettan), men bommen ut till vägen var ju också eldriven, så vi fick vackert vänta på att de något generade värdarna skulle återställa den säkring som vi inte själva kom åt.

Såväl Hilda som Freddie var aktiva uppe på Hultrums-höjden, vårt lantliga ställe 30 min nordost om Jönköping.

Gulbete, blåskvalp och rosenknoppshopp

Som meddelas nedan har en ickemänsklig familjemedlem försvunnit. Innan det hände hade två nya tillkommit. Finn tänkte på låten "I want to break free" från Queens album "The Works" när han såg hur gräsklippningsroboten, av märket Worx, stretade på innanför sitt osynliga staket av elektrisk tråd. Eftersom Finn förstätt att alla robotar ska ha ett namn fick det därför bli "Freddie", efter Freddie Mercury. Det blev inte så mycket grönbete för honom,

snarare gulbete. Det var torrt även på Hultrumshöjden, och brunnen sinade redan i början av sommaren. Freddie bröt sig verkligen fri ibland och hamnade utanför sitt trådomgärdade område, men då blev han så spak. Han visste verkligen inte hur han skulle använda sin frihet! Vi lärde även känna "Ör-Stina", namngiven av Hilda. Vi hade frågat våra nästangrannar i Småland, Lauras farföräldrar Kristina och Peter, om de visste någon som hade en roddbåt att sälja, och det visade sig att det hade de själva! Nu vidtog en omvänd budgivning där de inte alls ville ha så mycket betalt som vi ville ge, och vice versa. Till slut kunde vi enas om ett pris, och Hilda och Finn rodde hem den fina aluminiumbåten från norra delen av sjön Ören, till den södra, där hon nu ligger förtöjd, till synes förnöjd. "Ör-Stina" är inte alls lika instängd som Freddie. Hon har inte bara sjön Ören att blöta buken i, utan även Bunn och de båda kvarnsjöarna, som alla fyra sitter ihop på samma cirka 196 meter över havet. Den mest spännande tillökningen kommer vi inte att få börja lära känna förrän i slutet av mars. Toves och Finns barnbarn Laura kommer att få ett syskon! Vi håller alla tummar för en lyckosam ankomst till världen!

Laura i Skruppetorp, vid den mäktiga granen nära de gamla gruvorna. Det var klen med blåbär detta torra år, men några liter fick vi ihop. Inte bara Elsa och Laura hälsade på oss, utan även Hjalmar och Finns bror Jon med familj. Tonie och Anders är generösa värdar som gärna låter fler än vi få uppleva deras jordiska paradiser.

Hetsmålning i hetta

När värmen kom i början av juni fick Tove och Finn brått att få altanen målad. Vi visste ju inte hur länge värmen skulle vara. Okej, vi hade kanske kunnat ta det lugnare, visade det sig i efterhand. Själva altangolvet har nu fått en behandling som gett en mattgrå vattenavvisande yta som ska stå sig i cirka tio år. Övrigt trävirke har fått samma gröna färg som vi har kring husets fönster, inspirerat av alla trivsamma trähus' förebild "Vita huset" i Skrumpe-torp, Östergötland. I ett anfall av energipåslag byggde vi även en liten altan på Hultrumshöjden. Det gick att komma upp hela vägen med fullastad släpvagn!

Lördagen 25 augusti firade Tove och Finn att de varit gifta i 30 år och 5 dagar. På bilden syns från vänster, Gabriella, Even, Hanne, Joakim, Vanja, Hjalmar, Pelle, Sussi, Hilda och Jon. Bakom fågelhuset syns inte Unn och Elin, men de och många andra var högst närvarande. Något av altanens vackra gröna färg skimtar också.

Semiramis är "Missing misse" – we miss her

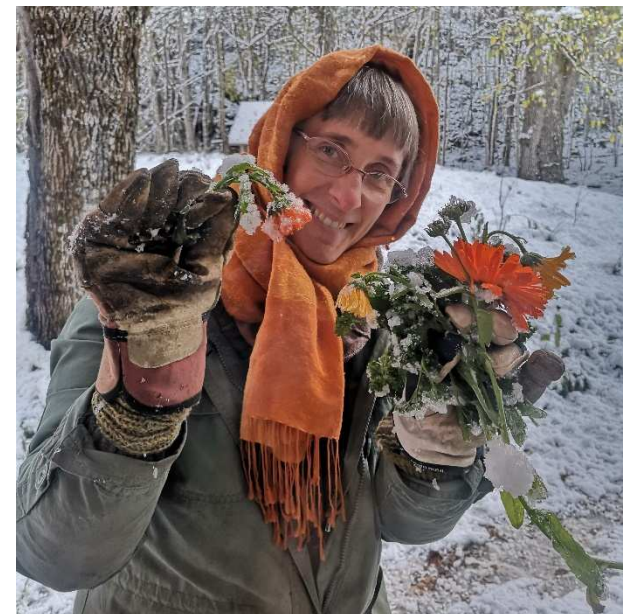
På kvällen söndagen 4 november lade vi som vanligt upp ½ dl torrfoder till Semiramis. Ovanligt nog kom hon inte kyttandes för att smaka. Hon kom inte alls, och har fortfarande inte kommit. Vi frågade runt och letade överallt där hon skulle kunna uppehålla sig, men hon har fortfarande inte kommit fram. Efter några veckor ledde Hilda en avskedsritual med ljusständning och sång. Vi har gradvis börjat vänja oss vid ett liv utan katt för första gången på 15 år.

Finn, med fin farsdagsbukett, skickad av Elsa. Ett av många Alfapetpartier mot Hilda ska precis börja. Denna gång vann Hilda, vilket inträffar allt oftare.

Två gamla parhästar på grönbete

Tove och hennes vän sedan åttaårsåldern, Cecilia (nu waldorflärare i Uppsala), tog tåget till Wien (vi tar klimathotet på allvar och försöker att inte släppa ut koldioxid i onödan), för att sedan under en vecka färdas tillsammans med nio andra resenärer i Rudolf Steiners fotspår, vilket förstås då även i högsta grad handlade om litterära storheter som Goethe, Schiller och Nietzsche. Morgnar och kvällar hade gruppen studier, gemytligt ihopträngda i ett eller annat hotellrum, och på dagarna vandrade vi, först i Wien med omgivning, sedan i Weimar och avslutningsvis i Berlin. För Tove, som specialstuderar Schiller, var detta en efterlängtd Drömbresa, med mycket skratt och stimulerande samtal från frukostmatsalen till kvällskvisten. Hur roligt? Som helst, faktiskt!

Tove med lite av det som stortrivdes i hennes plantering på Hultrumshöjden, en höstdag då vi kommit dit för att räfsa löv. Nysnön fick oss att tänka om och bara ta det lugnt. Skönt!

Vi lyfter blicken mot framtidens hägrande horisont

År 2019 ser ut att bli händelserikt. Hilda ska bli med katt. Det blir 100 år sedan den första Waldorfskolan startades, vilket bland annat ska firas med ett framförande av Beethovens 9:e symfoni, en stor utmaning för amatörerna Hilda och Finn och alla andra i Gloriakören och Järna Cantiones. Finn har nu drygt 50 kollegor på Affibody, och det har blivit trångt för dem alla, så en flytt är planerad. En mer driftsäker och miljövänlig bil ska köpas in. Elsa och Willy blir lite nervösa av våra återkommande meddelanden om bilhaverier och oväntade driftstopp. I augusti ska vi åka till Gotland för att fira Hjalmar och Vanja vid deras planerade bröllop. Men mest spännande är det ändå att tänka på vad den nyföding som kommer ut i världen i slutet av mars kan vara för någon. Det är ju ett av livets under att man först inte har en aning, och sedan inte kan föreställa sig världen utan denna person.

God Jul och Gott Nytt 2019 önskar Tove och Finn!